

— Вземи, дѣдо. Всичкото вземи. Азъ съмъ младъ, мога да погладувамъ.

Въ това време презъ градскитѣ порти излѣзла царската войска. Самъ царьтъ я водѣлъ.

Затичало се момчето и паднало на земята предъ царя.

— Вземи ме, царю, въ твоята войска.

— Малъкъ си още, момко, — отговорилъ царьтъ.

Разплакало се момчето, върнало се при стареца.

— Не плачи! — рекълъ му старецьтъ. — На ти една книжка, да си гледашъ картинки. А което най-много харесвашъ, можешъ и съ ржка да го вземешъ. Задъ него друго ще се яви.

Габнало момчето чудната книжка и я заприелиствало. А тукъ какво ли нѣмало: плодове, цѣли фурни мекъ хлѣбъ, топли гостиби, та чакъ лигитѣ му потекли.

Усмихнало се момчето и забравило сълзитѣ си.

Най-чудното било, че тука всичко било като живо: птицитѣ пѣли, ябълкитѣ миришели, рѣкитѣ шумѣли.

Но момчето знаело, че ще може да си вземе само едно нѣщо, затова все прелиствало. На последната страница имало единъ хубавъ конь и до него младъ войникъ. Щомъ коньтъ видѣлъ момчето, зацвилить и заудрялъ съ кракъ земята.

— Това искамъ! — рекло момчето. — Друго не ми трѣбва.

— Храбро момче си ти! — му казалъ старецьтъ. — Вземи цѣлата книга за споменъ. — И старецьтъ се изгубилъ. Въ това време царьтъ и войската му победени се върщали въ града.